

Η θεραπεία του παραλυτικού της Καπερναούμ και η μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Προκοπίου

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

[π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, Θεολόγος](#)

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή είναι συνέχεια της περικοπής που ακούσαμε την προηγούμενη Κυριακή, κατά την οποία ο Χριστός θεράπευσε τους δύο δαιμονιζόμενους των Γεργεσηνών, παρά το γεγονός ως Θεός γνώριζε ότι οι Γεργεσηνοί θα τον παρακαλούσαν να απομακρυνθεί από τον τόπο τους. Αφού εγκατέλειψε τη χώρα των Γεργεσηνών, καταφθάνει στην πόλη της Καπερναούμ «διεπέρασε και ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν [1]».

Ακόμη ένα θαύμα μάς παρουσιάζει σήμερα η Ευαγγελική περικοπή. Κατά ακρίβεια μας παρουσιάζει ένα θαύμα και ένα σημείο. Το θαύμα ήταν πως συγχώρησε τις αμαρτίες του παραλύτου και το σημείο είναι που τον γιάτρεψε και σωματικά [2].

Με γλαφυρό τρόπο ο Ευαγγελιστής Ματθαίος μας ανάγει στην πόλη της Γαλιλαίας,

όταν ο Ιησούς περιόδευε και κήρυσσε εις τας πόλεις και τας κώμας, θεραπεύοντας τους ανθρώπους. Αφού λοιπόν έφτασε στη Γαλιλαία, του μετέφεραν έναν άνθρωπο παράλυτο, κατάκοιτο στο κρεβάτι. Καθώς ο Ιησούς τον αντίκρυσσε, του είπε «θάρσει, τέκνον· αφένονται σοι αι αμαρτίαι σου [3]».

Μεγάλη και σταθερή η πίστη των ανθρώπων που υποβαστάζουν τον παράλυτο. Δεν υπολογίζουν τον κόπο και την κούρασή τους. Αναγνωρίζοντας ο Ιησούς την πίστη των ανθρώπων, δεν υποβάλλει τον παράλυτο στην «εξέταση πίστεως» όπως σε άλλες περιπτώσεις, όπως στην περίπτωση της Χαναanaίας «ουκ απεστάλην ει μη εις τα πρόβατα τα απολωλότα οίκου Ισραήλ [4]», η οποία πίστευσε στο Χριστό και θεραπεύθηκε η θυγατέρα της. Αμέσως του είπε ότι οι αμαρτίες του συγχωρέθηκαν «και ιδών ο Ιησούς την πίστιν αυτών είπε τω παραλυτικώ· θάρσει, τέκνον· αφένονται σοι αι αμαρτίαι σου». Αφού έδειξαν την πίστη τους, δείχνει και ο Ιησούς τη δύναμή Του, συγχωρώντας τις αμαρτίες του, γιατί ως Θεός είναι δημιουργός και έχει πλήρη εξουσία στον άνθρωπο. Προηγουμένως έδειξε τη δύναμή Του με τη διδασκαλία Του, ένα κήρυγμα αγάπης, ελέους και σωτηρίας, αλλά και μια πλειάδα θαυμάτων ψυχών και σωμάτων.

Ο Ιησούς Χριστός δεν προχωρεί αμέσως στην ίαση της παραλύσεως, αλλά θεραπεύει πρώτα αυτό που δεν φαίνεται, την ψυχή δηλαδή, συγχωρώντας του τα αμαρτήματα, πράγμα που τον μεν παράλυτο έσωζε, ενώ στον Κύριο δεν προξενούσε πολλή δόξα, διότι δεν ήθελε να κάνει κάτι για επίδειξη και ανθρωπαρέσκεια. Πρώτα μεν συγχωρεί στον άρρωστο τις αμαρτίες του, μετά δε την συγχώρηση θεραπεύει το σώμα, διδάσκοντας έτσι ότι τα περισσότερα νοσήματα προξενούνται από τις αμαρτίες και πρώτα πρέπει να θεραπευθεί η αιτία

[5].

Το θαύμα της θεραπείας του παραλυτικού, για το οποίο οι απλοί άνθρωποι «εθαύμασαν και εδόξασαν τον Θεόν τον δόντα εξουσίαν τοιαύτην τοις ανθρώποις [6]», προκάλεσε στους Γραμματείς [7] πονηρούς λογισμούς, γιατί αυτοί δεν είχαν τις ανάλογες προϋποθέσεις για να αισθανθούν τη δύναμη του Θεού και να πιστεύσουν στην εξουσία Του για άφεση αμαρτιών και θεραπεία των σωμάτων. Προσηλωμένοι στον εγωκεντρισμό τους, δεν μπορούν να αντικρύσουν, να βιώσουν και να ερμηνεύσουν τα σημεία που επιτελούσε ο Ιησούς. Αυτό που τους εμπόδιζε ήταν ότι δεν είχαν την απλότητα, την ταπείνωση και την ψυχική καθαρότητα, που διέθετε ο λαός της πόλεως [8].

Το «θάρσει τέκνον» του Ιησού είναι διαχρονικό και δεν το είπε μόνο εκείνη τη στιγμή, αλλά το λέει καθημερινά στον κάθε έναν ξεχωριστά. Να έχουμε θάρρος στα διάφορα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε στην καθημερινότητα, να μην απελπιζόμαστε στις όποιες συμφορές μας έρχονται. Ο άνθρωπος έχει πραγματικά την ανάγκη της ελπίδας και της ψυχικής στήριξης.

Βλέπουμε ότι ο Ιησούς θεραπεύει πρώτα την αιτία, η οποία είναι η αμαρτία, και έπειτα το σώμα, το οποίο έπασχε από την πτώση του δυστυχισμένου αυτού ανθρώπου σε κάποιο αμάρτημα. Ο Κύριος προσέφερε τόσο στον παράλυτο

άνθρωπο, αλλά προσφέρει και στον κάθε ένα από μας, μια ολοκληρωμένη θεραπεία, η οποία δεν περιορίζεται σε μια συγκεκριμένη ασθένεια. Ανακαινίζει και μεταμορφώνει τον κάθε άνθρωπο. Είναι το πρόσωπο το οποίο μας εξάγει από τον κόσμο της φθοράς και μας εισάγει στον Παράδεισο, στην αιωνιότητα.

Η χριστιανική πίστη καλεί τον κάθε άνθρωπο να υπερβαίνει τα όρια της ατομικότητάς του, καλεί τον άνθρωπο να μεταμορφώνεται διαρκώς από άτομο σε πρόσωπο και να ξεφεύγει από τα όρια του εγωϊσμού του. Στον άνθρωπο ο οποίος έχει επιλέξει εκούσια να αλλάξει τρόπο σκέψης και ζωής και να ακολουθήσει το Χριστό, πολύ γρήγορα έρχεται η ειρήνη και η ηρεμία στην ψυχή του και η ασφάλεια που του φέρνει η χάρις του Χριστού. Του χαρίζει μια σταθερή πνευματική κατάσταση χωρίς ανασφάλειες και φοβίες. Ας επιδιώξουμε όλοι μας αυτή τη θεραπεία, ώστε να απαλλαχθούμε από τις όποιες ανασφάλειες που μπορεί να μας διακατέχουν.

Η Εκκλησία μας είναι ένα πνευματικό ιατρείο, ένα ουράνιο θεραπευτήριο, μέσα στο οποίο είναι ολοζώντανος ο ιατρός των ψυχών και των σωμάτων μας, ο Θεάνθρωπος Κύριος πού έπαθε για μας. Μία ψυχή που καταφεύγει στο ιατρείο αυτό θεραπεύεται από τα πάθη της, τα τραύματά της, από τις πληγές που προξενεί η αμαρτία, εντάσσεται ξανά στο σώμα του Χριστού. Αποκαθίσταται η κοινωνία της με το Χριστό.

Αυτή την κοινωνία με τον Χριστό είχε κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής του και ο σήμερα τιμώμενος Άγιος, ο Μεγαλομάρτυρας Προκόπιος. Γεννημένος στην Ιερουσαλήμ από Χριστιανό πατέρα και μητέρα ειδωλολάτρισσα, μετά το θάνατο του πατέρα του οδηγείται από τη μητέρα του στην αυλή του Ρωμαίου αυτοκράτορα και μεγάλου διώκτου των Χριστιανών, Διοκλητιανού [9], κατά την εποχή του οποίου μαρτύρησαν και πολλοί γνωστοί Άγιοι (Άγιος Δημήτριος, Άγιος Γεώργιος). Διορισμένος από τον αυτοκράτορα, ο Νεανίας, αυτό ήταν το όνομα του Αγίου, προχωρεί προς την Αλεξάνδρεια για να διατάξει διωγμό κατά των Χριστιανών. Στο δρόμο του εμφανίζεται το σημείο του Τιμίου Σταυρού και μια φωνή τον καλεί να μην εκτελέσει την εντολή του αυτοκράτορα. Βαπτίζεται χριστιανός και επιτυγχάνει μεγάλη νίκη εναντίον Αράβων επιδρομέων. Η μητέρα του τον καλεί να θυσιάσει στα είδωλα για τη νίκη του, αλλά αυτός δηλώνει ότι η νίκη του οφείλεται στη δύναμη του Χριστού. Καταγγέλλεται στον αυτοκράτορα από τη μητέρα του, αρνείται να θυσιάσει στα είδωλα τα οποία με την προσευχή του μέσα στον ειδωλολατρικό ναό μετατρέπονται σε νερό, με αποτέλεσμα η μητέρα του, άλλες γυναίκες και άνδρες να ασπαστούν το Χριστιανισμό. Όλοι αυτοί οδηγούνται σε φρικτά βασανιστήρια και στο μαρτυρικό θάνατο. Πριν τον αποκεφαλισμό του Αγίου, άγγελος Κυρίου τον επισκέπτεται και τον μετονομάζει σε Προκόπιο [10].

Ας είναι ο Άγιος Προκόπιος πρότυπο για όλους μας για προκοπή στην εν Χριστώ ζωή μας, εξού και η αναφορά του ονόματος του στην απόλυση του Μυστηρίου του Γάμου. Να έχουμε την ευλογία του και να τον παρακαλέσουμε να πρεσβεύει για τον κάθε ένα μας στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, ώστε να αξιωθούμε να απολαύσουμε τα αιώνια αγαθά του Παραδείσου.

Παραπομπές:

1. Ματθαίου 9,1.

2. Μητροπολίτου Εδέσσης Ιωήλ Φραγκάκου, Ο επιούσιος άρτος, Ομιλίες στα Αποστολικά και Ευαγγελικά αναγνώσματα, Αθήνα, εκδόσεις Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος 2009.

3. Ματθαίου 9,2.

4. Ματθαίου 15,24.

5. Ιωάννου Ξιφιλίνου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, Ομιλία περί του παραλύτου τον οποίον κατέβασαν από την στέγη, PG 120,1245.

6. Ματθαίου 9,8.

7. Οι Γραμματείς ήταν αυτοί που μελετούσαν τα κείμενα των γραφών και την Ιουδαϊκή διδασκαλία. Έδιναν τρομερή προσοχή στις λεπτομέρειες της θρησκείας και για χάρη των συμφερόντων τους μπορούσαν να φτάσουν στα άκρα. Ήταν προσκολλημένοι στο δόγμα και την παράδοση και δε δέχονταν καμία μεταρρύθμιση.

8. Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Εἰς ἐπίγνωσιν Θεοῦ», έκδοση Β΄ 1999, Αποστολική Διακονία, σ. 121-122.

9. Ο Διοκλητιανός (22 Δεκεμβρίου 244 - 3 Δεκεμβρίου 311) ήταν Ρωμαίος αυτοκράτορας από το 284 έως το 305. Γεννημένος σε μία ταπεινή οικογένεια στη ρωμαϊκή επαρχία της Δαλματίας, ο Διοκλητιανός αναρριχήθηκε στη στρατιωτική ιεραρχία και έγινε διοικητής του ιππικού του αυτοκράτορα Κάρου. Ανακηρύχθηκε αυτοκράτορας. Η βασιλεία του σταθεροποίησε την αυτοκρατορία και σηματοδότησε το τέλος της κρίσης του 3ου αιώνα. Στον στρατό διακρίθηκε για την εξαιρετική νοημοσύνη του και έφτασε μέχρι το αξίωμα του υπάτου. καθιέρωσε το σύστημα της τετραρχίας. έκανε πολλές μεταβολές στη διοίκηση: Το πολίτευμα έγινε απόλυτη μοναρχία. Ο αριθμός των υπαλλήλων αυξήθηκε, οι βάρβαροι κατέλαβαν σημαντική θέση στον στρατό και την πολιτεία, το πρόσωπο του αυτοκράτορα ήταν ιερό και οι υπήκοοι έπρεπε να του αποδίδουν λατρεία. Εξαπέλυσε δριμείς διωγμούς κατά του Χριστιανισμού και του Μανιχαϊσμού.

10. Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Γ΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005.

<http://bit.ly/2IZpUW1>